

14 Νοεμβρίου 2019

π. Χαράλαμπος Λίβυος Παπαδόπουλος: Η Εκκλησία είναι η απάντηση του Θεού στην αγωνία του ανθρώπου.

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)
[/ Πολυμέσα - Multimedia](#)

Ο Θεός για να εισέλθει στον άνθρωπο χρειάζεται ρωγμές. Για να έρθει η χάρις χρειάζεται ο άνθρωπος να έχει ραγίσει.

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου

Στο “Ενοριακό Αρχονταρίκι” του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, ο Πρωτοπρεσβύτερος Σπυρίδων Τσιμούρης, Θεολόγος, φιλοξένησε την Δευτέρα 11 Νοεμβρίου, τον Πρωτοπρεσβύτερο Χαράλαμπο Λίβυο Παπαδόπουλο, συγγραφέα, Εφημέριο του Ιερού Ναού Αγίας Ειρήνης Ηρακλείου Κρήτης, σε μία συζήτηση με θέμα «Λέξεις και νοήματα...».

Η συζήτηση αναπτύχθηκε, επενδύοντας πάνω σε λέξεις και τα νοήματα που κρύβουν.

Καταρχήν όμως, ως αφετηρία του διαλόγου, τέθηκε το ερώτημα τι κάνουμε στην Εκκλησία, γιατί κάποιος να βρεθεί, να ζήσει, να δώσει την ζωή του.

Όλα κρύβονται σε μία δίψα του ανθρώπου, να αληθεύει ο βίος και η ζωή του, απάντησε ο π. Χαράλαμπος.

Η Εκκλησία είναι η απάντηση σε αυτήν την δίψα του ανθρώπου για την τελειότητα την οποία τόσο πολύ αναζητά, αλλά που δεν βλέπει πουθενά γύρω του. Και κυρίως δεν βλέπει μέσα του και στα πρόσωπα των άλλων.

«Δεν είναι τυχαίο, ότι από την ημέρα που ερχόμαστε στη ζωή, είμαστε μια βαθιά σκοτεινή κραυγή, η οποία στην πραγματικότητα ζητάει από έναν άλλον, να καλύψει μία έλλειψη, ένα κενό, μια βαθιά απουσία.

Αυτός ο άλλος τον οποίον τόσο πολύ αναζητάει ο άνθρωπος σαν μια κραυγή μέσα στη νύχτα της ζωής, δεν είναι ποτέ το απόλυτο, δεν είναι ο τέλειος.

Είναι ο άλλος ο οποίος δεν μπορεί να ικανοποιήσει σε απόλυτο βαθμό, αυτήν την πείνα και την δίψα μας την υπαρξιακή».

Οπότε πάντα εκκρεμεί μία έλλειψη στη ζωή μας. Δεν βρίσκουμε αυτό για το οποίο αισθανόμαστε από μικροί, ότι έχουμε πλαστεί. Εκκρεμεί η ανάγκη να βρούμε το απόλυτο, την απόλυτη παρουσία.

Αυτό το προσφέρει η Εκκλησία, συνέχισε, το ιστορικό σώμα του Χριστού, που σαρκώνεται μέσα στον κόσμο, με μία προοπτική, τα έσχατα της βασιλείας των ουρανών.

Η Εκκλησία είναι η απάντηση του Θεού στην αγωνία του ανθρώπου, σε αυτήν την κραυγή που ξεκίνησε από την βρεφική μας ηλικία. Της αναζήτησης του άλλου που τον έχουμε τόσο πολύ ανάγκη.

Πάντα αναζητούμε αυτόν τον άλλον. Η ολότητα της παρουσίας αυτού του άλλου, είναι ο Θεός, ο Άλλος. Μόνο Αυτός μπορεί να μας κάνει να αισθανθούμε την ολοκλήρωση μας ως ανθρώπων.

Επειδή όμως βρισκόμαστε στην ιστορία του κόσμου κι επειδή υπάρχουμε σε έναν χώρο φθαρτό, πάντα η γεύση του Θεού δεν έχει την απολυτότητα.

Παίρνουμε γεύση, στιγμές.

Σωτηρία, σημείωσε ο π. Χαράλαμπος, σημαίνει να γίνω σώος, δηλαδή να είμαι ολόκληρος. Η ολοκλήρωση για τα μέλη της Εκκλησίας, γίνεται κατά Χριστόν.

«Ο Χριστός είναι το πλήρωμα της αλήθειας, της ζωής. Οπότε, ο Χριστός είναι η σωτηρία, δηλαδή η ολοκλήρωση.

Το ζητούμενο μας είναι ο Χριστός, η εμπειρία και ο έρωτας του Θεού, ή τελικά είναι αυτά που παρέχει ο Θεός, δηλαδή τα δώρα Του;

Η συντριπτική πλειοψηφία, δεν έχει ως ερωτικό αντικείμενο το πρόσωπο του Χριστού, δεν πονάμε γι' αυτό. Πονάμε για τις παροχές που μας δίνει η σχέση με τον Θεό».

Ο Θεός για να εισέλθει στον άνθρωπο χρειάζεται ρωγμές, τόνισε. Για να έρθει η χάρις χρειάζεται ο άνθρωπος να έχει ραγίσει.

Όταν έχει ένα συμπαγές κέλυφος εγωισμού και αισθάνεται ο τηρητής των παραδόσεων, ότι ελέγχει τον Θεό, ότι ξέρει την αλήθεια, αυτό δεν αφήνει περιθώρια στην χάρη να εισέλθει.

Η Αγία Γραφή βάζει τον άνθρωπο ενώπιον της προσωπικής του ευθύνης. Ο άνθρωπος έχει ευθύνη για την ιστορία, έχει την ευθύνη να φανερώσει στη γη αυτή, την βασιλεία των ουρανών.

«Αργά ή γρήγορα, ο άνθρωπος που εισέρχεται στα ενδότερα της υπάρξεως του και θα κάνει εσωτερική, πνευματική εν Χριστώ ζωή, θα διαπιστώσει ότι μέσα του ότι υπάρχει μια βαθιά πτώση.

Σαφέστατα είναι εικόνα Θεού, αλλά είναι πολύ βαθιά μέσα του η πνοή του Θεού. Θέλει πολύ εργασία για να μπορέσει ο άνθρωπος να δει το βάθος της εσωτερικότητας, που είναι η πνοή του Θεού, το κατ' εικόνα του Θεού».

Γι' αυτό και στην πορεία της ζωής μας βλέπουμε ότι οι επιθυμίες μας και τα δικά

μας θέλω, τις περισσότερες φορές είναι αυτοκαταστροφικά.

Οπότε, επιλέγουμε στη ζωή μας να παραδώσουμε τον εαυτό μας στον Χριστό. Και το κάνουμε αυτό γιατί Τον αγαπάμε, Τον εμπιστευόμαστε και ξέρουμε ότι εκεί είναι η ολοκλήρωση του «θέλω».

Επιλέγουμε την ελευθερία που μας έχει δώσει ο Θεός, να την στρέψουμε στο πρόσωπο Του και στις εντολές Του.

Δεν ακυρώνεται το αυτεξούσιο του ανθρώπου, παρατήρησε ο π. Χαράλαμπος, αλλά μπαίνει σε μίαν άλλη προοπτική. Η ελευθερία του φανερώνεται όταν ενεργεί μέσα στις εντολές του Θεού.

«Συνήθως τα πάθη φεύγουν όταν τα αγκαλιάσεις. Δεν σημαίνει ότι τα απολαμβάνει κανείς, αλλά καταλαβαίνει ότι αυτό το πάθος που έχει, είναι κομμάτι δικό του.

Δεν ήρθε τυχαία στη ζωή του. Το πάθος είναι μία ανάγκη που εκκρεμεί μέσα μας και έχει πάρει λάθος δρόμο».

Η χαρά είναι το αποτέλεσμα μίας σχέσης, πρώτα με τον Χριστό, δεύτερον με τον εαυτό μου και τρίτον με τον άλλον και τα πράγματα.

Δηλαδή η χαρά έρχεται μέσα στον άνθρωπο, όταν αρχίζει να βρίσκει ποιότητες και αξίες. Είναι το αποτέλεσμα ενός τρόπου ζωής η χαρά.

Δεν είναι απόλυτο ότι η απόλαυση ταυτίζεται με την χαρά. Για τους χριστιανούς η χαρά είναι δώρο του Αγίου Πνεύματος.

Το δύσκολο είναι να χαρεί κανείς με την χαρά του άλλου, σημείωσε ο π. Χαράλαμπος. Δυσκολευόμαστε γιατί αυτό μας καλεί σε μια υπέρβαση. Να θαυμάσουμε ανοιχτά και ελεύθερα αυτό που κι εμείς θα θέλαμε να είχαμε.

Τέλος τόνισε:

«Δεν υπάρχει επιτυχημένος που δεν υπήρξε αποτυχημένος. Δεν υπάρχει επιτυχία που να μην σαρκώθηκε πάνω στην αποτυχία.

Οι πολλές αποτυχίες μας οδηγούν σε μίαν επιτυχία. Είναι επομένως βασική προϋπόθεση της επιτυχίας, η αποτυχία.

Το ζητούμενο είναι να είμαστε αληθινοί σε ότι κάνουμε, να είμαστε αυθεντικοί.»

Τη συζήτηση μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ :